

Uống sữa bằng cái cốc đã uống trà

Ban đầu vì có khá nhiều việc khác lạ nên việc đi ra ngoài tôi đã sợ hãi. Ví dụ như, vì con tôi là bé gái được sinh ra ở nước mình nên từ khi còn rất nhỏ đã đến thăm mỹ viện bấm khuyen tai, rồi đến Nhật. Chính vì thế đã bị nhìn đầy dị nghị. Một ngày nọ, khi đang xếp hàng trong siêu thị, người đứng phía sau đã nhìn vào tai con nhà tôi, chạm và nhìn vào nó nên tôi đã rất ngạc nhiên. Vì vậy, tôi đã nghĩ là Ớ kia. Bấm khuyen tai khác lạ đến như vậy sao.

Sau đó, từ khi con nhà tôi có bạn, đã có việc đến bây giờ tôi cũng không thể nào quên. Tại Nhật Bản, ví dụ như, khi trẻ em tụ tập (khi chơi), mọi người đều có một cái cốc riêng cho mình. Một hôm nọ, ban đầu mọi người uống trà, nhưng có một đứa trẻ đã muốn uống sữa. Vì vậy, mẹ của đứa trẻ đó đã lấy một hộp sữa ra và đặt nó ở đó. Tôi nghĩ hay mình sẽ đổ sữa cho đứa trẻ đó nên tôi đã đổ sữa vào cùng một cốc là cái cốc đã dùng uống trà.

Vì thế, đứa trẻ đó đã cảm thấy không thích, tôi đã làm gì đó kỳ lạ sao. Người mẹ của đứa trẻ đó cũng nhận ra điều đó, nên đã đổ sữa vào một cốc mới. Tại đất nước của tôi, nếu trống ròi thì bỏ thứ khác vào cũng không sao cả, và ở nước chúng tôi không để ý những điều như vậy. Ôi, quả nhiên là khác, đến giờ tôi vẫn không thể nào quên.

Ở bệnh viện dù tôi muốn truyền đạt tâm trạng của mình, nhưng không hiểu tiếng Nhật

Một ngày nọ, đột nhiên, con tôi lên cơn hen suyễn, lần đầu tiên tôi đã đến. Hôm đó trời mưa rất lạnh, khi đó, tôi không hiểu về điều đó, trước tiên đã dẫn con đến. Và, đến bệnh viện. Đương nhiên mọi người đã nói nhiều bằng tiếng Nhật với tôi nhưng tôi không thể hiểu được. Cô y tá đó, khi truyền nước, lần thứ 1 chọc kim, không thành công nên chọc kim lần 2 không thành công, đã chọc kim đến lần thứ 3. Con tôi cũng đã khóc, tôi nghĩ là "Ơ sao việc này". Tôi muốn nói điều gì đó với y tá, tại sao làm kém như vậy, vì sao lại làm đứa trẻ đau đớn như vậy, đứa bé nhỏ như vậy mà, cảm thấy không được nữa rồi, đau đớn và đau đớn. Vì vậy, từ trên đỉnh đầu, có một cái gì đó nặng nề, cảm thấy rằng "phải nhớ tiếng Nhật".

Vì có câu chuyện như vậy, vì thế phải nhớ tiếng Nhật, tôi nghĩ rằng để cho đứa trẻ này không khổ sở nữa tôi chỉ còn cách nhớ tiếng Nhật. Lúc đó, mặc dù là ở bệnh viện nhưng tôi đã khóc, vợ chồng tôi đã khóc quá nhiều. Vì vậy, khi đứa trẻ nằm trên giường, cùng với y tá, khi bị người ta nói rằng mẹ ra ngoài, vâng, bắt đầu từ một việc từ đó. Một khởi đầu cho việc học tiếng Nhật.

Đi bộ mấy tiếng rồi cuối cùng cũng về đến nhà

Lúc đến Nhật vì con còn nhỏ nên hầu như tôi không đi đâu hết. Không biết. Vì vậy việc đi tàu điện hầu như cũng không biết, hầu như chưa từng đi. Hơn nữa khi ấy đi xe buýt thì lại rất say xe vì thế xe buýt cũng không đi được. Thay vào đó thì đi xe đạp. Di chuyển bằng xe đạp. Những vùng trong thành phố này ở đâu cũng biết hết rồi. Mọi người nói là "Ơ, ghê thiệt đấy". Nhưng tại vì con tôi còn nhỏ nên rất rảnh rỗi. Sau khi chờng đi làm rồi bắt đầu leo lên xe đạp đi đây đó dạo chơi.

Có một lần cũng gặp phải khó khăn. Khi đã đi đến chỗ của bạn. Chỗ của bạn, trước tiên là từ nhà phải lên xe buýt rồi đi đến ga A rồi từ đó phải đi bằng tàu điện đến ga B, rồi phải đổi tàu, ga C là chỗ của bạn. Khi về, phải đến ga A rồi từ đó lên xe buýt nhưng vì không đọc được chữ. Dự định đi hướng về nhà nhưng có lẽ đã nhầm. Đã được quay ngược lại ga B. Vì thế đã bấm nút giữa đường. Bị nói là "Nhầm rồi, xuống đi". Khi đó, con 3 tuổi. Ấm con, bước xuống, cho dù mới đi bộ được một chút nhưng cuối cùng lại đi không nổi nữa rồi. Vì thế, cõng con. Hành lý nhiều, rất là vất vả. Vì không biết ngay cả xe buýt. Đành phải đi bộ. Thỉnh thoảng nhìn về phía sau xem xe buýt có đến hay không, nhưng không đến. Đi bộ mấy tiếng rồi cuối cùng cũng về đến nhà.

Muốn nhớ chữ Hán

Chữ Hán mình tự học. Lúc đầu khi đi ra ngoài, khi lái xe ô tô, tôi luôn nhìn những bảng hiệu. Nhìn chữ Hán của bảng hiệu, dần dần, dần dần đã nhớ. Hình dạng này là cái này, hình dạng kia là cái kia. À, sau đó là Karaoke. Màn hình của Karaoke nhìn cái kia liên tục liên tục, rồi nhớ. Khi không biết đọc như thế nào thì sẽ hỏi ai đó.

Bản thân mình vì có tâm trạng rất muốn viết chữ Hán nên trước đây đã nghĩ là muốn học tiếng Nhật, muốn học chữ Hán nên đã đi đến lớp học. Nhưng mà ban đầu học cùng nhưng mà vì là người mới học và hoàn toàn không nắm được căn bản. Sau đó thì, lớp học xa và đi mất thời gian nên tạm thời nghỉ học.

Nhưng mà vì cái việc rất là muốn nhớ chữ Hán. Vì thế tự mình vừa xem điện thoại tự mình viết, vì thế thỉnh thoảng không biết thứ tự viết thế nào nên đã tự ý viết. Sau đó, giấy của tòa thị chính nếu không có chồng ở nhà thì không biết, chờ chồng về thì hỏi cái này viết cái gì. Sau đó, giấy của nhà trẻ, có rất nhiều chữ Hán, toàn chữ Hán khó. Những thứ viết bằng chữ Hiragana thì không có vấn đề gì nhưng mà toàn là chữ Hán. Lúc ấy thì sẽ hỏi chồng. Cái này là cái gì, chỗ nào không biết thì nhờ chồng đọc từ từ cho.

Muốn nói chuyện nhiều hơn với anh chị em họ

Con của tôi hiện nay không nói ngôn ngữ của nước tôi. Nhưng mà, vì ở nhà tôi nói ngôn ngữ đó nên con cũng hiểu được đôi chút. Vào kỳ nghỉ hè cả gia đình tôi đã trở về nước. Khi đó mẹ tôi đã nói với con tôi bằng ngôn ngữ của nước tôi là “Có ăn cơm không?”. Con tôi đã trả lời bằng ngôn ngữ của nước tôi là “Ăn”. Mẹ tôi rất là vui sướng. Chồng tôi thì không nói được nhiều nhưng hiểu được đôi chút. Tôi đã nói với con tôi rằng “Bố cũng hiểu được ngôn ngữ của nước mẹ đấy”. Con cũng nói là “Vây thì con cũng cố gắng”. Hiện nay, con tôi dường như đang suy nghĩ là “muốn nói chuyện nhiều hơn nữa” với anh chị em họ của nước tôi.

Đã giữ tạp chí quảng cáo trong suốt 3 năm

Tôi đang làm phiên dịch tình nguyện. Nhân duyên là khi đến Nhật tôi đã đến toà thị chính đăng ký lương hưu, đã nhìn thấy người ta tuyển phiên dịch viên tình nguyện trên tạp chí quảng cáo. Tạp chí quảng cáo đó tôi vẫn còn giữ nguyên vẹn như vậy trong suốt 3 năm. Bước vào năm thứ 3, Tôi đã đến Hiệp hội giao lưu quốc tế nơi mình đang sinh sống và đã đăng ký làm phiên dịch viên tình nguyện. 9 tháng sau thì họ đã gọi điện thoại đến và tôi bắt đầu làm việc. Khi có họp phụ huynh hay phỏng vấn ở trường tiểu học, đi đến trường tôi sẽ dịch cho những bà mẹ cùng đất nước với mình. Khi phiên dịch, tôi không diễn đạt tốt ý của mình “phải nói thế này mới tốt nhưng mà...”. Sau đó, trở về nhà mở sách ra xem lại lần nữa “À, thì ra là từ này đây mà” có những việc như thế xảy ra nhưng cũng có những việc rất vui.

Khi bị rủ “Muốn làm tình nguyện ở lớp tiếng mẹ đẻ không?” thì cũng đã bắt đầu làm tình nguyện. Bận rộn không có nhiều thời gian cho lắm nhưng mà tôi nghĩ việc dạy cho trẻ con tiếng của nước mình là rất quan trọng.

Đã trở thành người thích nấu ăn

Khi con tôi khoảng 2 tuổi cũng thích có bạn nhĩ. Vì thế tôi bắt đầu phiền não. Tôi đã thử suy nghĩ không biết làm sao cho người Nhật vui nhĩ, đó chính là việc nấu ăn. Mọi người đều rất thích món ăn làm bằng tay. Vì chuối rất là rẻ, thật ra phải tiết kiệm tiền nên dùng máy sinh tố làm nước trái cây thì khi bọn trẻ đến nhà chơi cho chúng uống thì chúng sẽ vui mừng lắm nhĩ.

Vì chồng tôi không ăn món ăn của nước tôi nên tôi đã cố gắng xem chương trình nấu ăn trên ti vi. Sau đó thì, hàng xóm đã cho cà ri và thịt hầm. À, người Nhật thường hay ăn những món như thế này sao, tôi nghĩ mình không thể nấu thì không được nhĩ, người Nhật thường ăn gì nhĩ, tôi đã cảm thấy vui phơi phơi, phơi phơi.

Rồi sau đó, chủ nhật chồng tôi đã làm món thịt bò viên với sốt cà chua. Thỉnh thoảng là mì Ý hay thịt ham-bơ-gơ. Khi làm ham-bơ-gơ trẻ con đến nhà tôi chơi nhìn thấy rất là vui sướng.

Chính vì thế, dù lúc nào cũng muốn tiết kiệm nhưng không biết từ lúc nào con người này đã trở thành người thích nấu ăn. Vì nấu ăn ngon mà.

Từ khi con vào tiểu học, tôi đã đi làm ở nhà hàng gia đình. Công việc là làm bếp. Khi đó, tôi biết một người trước đây là giáo viên cấp 3, có một ngày hỏi về công việc hiện nay của tôi. Khi tôi nói là đang làm ở bếp ăn ở một cửa hàng gia đình thì đã bị hỏi là trước đến khi đến Nhật thì đã làm gì.

Tôi đã trả lời là trước đến khi đến Nhật tôi chăm sóc trẻ con trong nhà thờ.

Người đó đã nói rằng bao nhiêu năm làm nấu ăn như vậy nếu mà lấy bằng thì tốt hơn. Bằng nấu ăn đó. Tôi nói là không thể viết nhưng nếu nói thì có thể hiểu được sơ sơ, nói là "Chính chuyện đó" và đã dạy cho tôi cách học cho kỳ thi quốc gia. Tôi nghĩ làm việc nhà hàng gia đình, người đó đã giới thiệu làm bếp ở chỗ làm mới, làm được 5 năm thì đã lấy được bằng nấu ăn.

Nhà cửa đã cho tự do làm gì cũng được

Nếu mà có con thì chắc tội nghiệp con lắm nhỉ. Vì không có bạn, vì trẻ con hiểu hơn ai hết. Tôi nghĩ không biết phải làm thế nào thì tốt nhỉ, đang chơi với con thì các bà mẹ sẽ đi mua sắm, bắt chuyện. Tạm thời, hãy nhớ sẵn, viết sẵn tiếng Nhật trong trường hợp này, chẳng hạn như là “Cùng nhau chơi ở đây, cùng nhau chơi nhé”, “Để tôi giữ cho nhé”. Đã cố gắng nói hết sức mình. Nếu như thế, lúc đầu người như thế này sẽ bị cho là đầu óc có vấn đề không ổn nên không được xem là đối tượng nói chuyện cùng.

Vậy thì phải làm thế nào cho tốt, tôi lại phải suy nghĩ tiếp. Người Nhật cho dù ở chung cư, đường phố, nhà cửa thì cũng chỉ có làm như vậy thôi nhỉ, việc quét dọn. Thế thì tôi lại nghĩ việc mình có thể làm là gì nhỉ. Cố gắng quét dọn. Vậy thì bên dưới có một công viên nhỏ. Vì luôn luôn sạch sẽ, nếu quét dọn, nếu làm như vậy thì mấy tháng, nếu làm khoảng nửa năm thì sẽ có người bắt chuyện cho nhỉ. Đã có người bắt chuyện và cũng nói chuyện với hàng xóm, vì thế, toàn bộ nhà của mình đã giải phóng cho bọn trẻ con tự do thoải mái muốn làm gì cũng được giống như một nhà trẻ. Nhà cửa đã cho tự do làm gì cũng được.

Nhưng mà tôi không phải là muốn làm điều đó, vì thương con của mình, vì thương nên không còn cách nào khác. Vì không được ai bắt chuyện, việc của trẻ con là được mọi người bắt chuyện, để được làm trẻ con. Nếu bao bọc thì tư tưởng cũng sẽ phải dừng lại. Mọi việc đều trở nên sợ hãi. Nghĩ là sẽ phải cãi nhau, rồi chơi cùng nhau nhưng mà.

Không quen vị của Nhật

Cơm, vâng đúng vậy, ban đầu, tôi không thể quen vị của Nhật... Cơm, không thể ăn được luôn. Vì món ăn của Nhật ngọt, còn món ăn ở quê nhà tôi thì mặn và thanh hơn. Vì không thể ăn nên bữa sáng tôi đã tự mình làm hết phần ăn của mình.

Thỉnh thoảng tôi đã làm há cảo nước. Tôi đã làm những món như Tempura, khi đó cả nhà tôi đã cùng nhau ăn. Rửa chén bát thì theo lượt, sáng tôi rửa. Tối mẹ chồng tôi rửa. Việc mua đồ ban đầu do không thể lái xe nên tôi đã được dẫn đi.

Kiểm tra sức khỏe 1 tháng sau khi sinh con, khi kiểm tra cho đứa trẻ, y tá đã rất rất là lo lắng. Vì tôi gầy. Huyết áp cũng thấp... Tôi đã bị nói kiểu như là “ Mẹ không sao chứ? Đứa trẻ là con trai, thể lực như này thì sẽ ngã quy mất”. Từ khi sinh con, giữa đêm cũng phải thức dậy. Thực sự là vì thiếu ngủ nên mỗi ngày rất ư là buồn ngủ, buồn ngủ. Tuy buồn ngủ nhưng có nhiều việc phải làm, bắt buộc phải làm. Tôi đã bị y tá nói là vì tôi quá gầy nếu không ăn bất cứ thứ gì thì không được.

Vì thế, à, tôi đã nghĩ nếu mà không cố gắng ăn được mọi thứ thì không được. Tôi đã nghĩ vì có con, nếu mà không cố gắng ăn được mọi thứ, nếu như không có thể lực, thì không thể làm được gì. Kể từ khi đó, tôi đã cố gắng ăn thử rất nhiều món. Cho đến việc tôi nghĩ mình đã ghét đồ ngọt, ví dụ, bí đỏ chẳng hạn, những món đồ ngọt thế mà vì con nhỏ. Vâng, tôi sẽ ăn. Sẽ ăn. Nếu càng ăn thì, à, càng lúc cảm thấy trở nên ngon hơn... Mùi vị, trở nên quen thuộc. Bây giờ thì, vị của Nhật cũng ngon nhỉ. Khi trở về nước, tuy rất muốn ăn món ăn của nước mình nhưng khi ăn tôi lại cảm thấy nhớ. Không phải ngon, mà cảm thấy nhớ, hiện bây giờ.

Nếu không phải kính ngữ quả thật là thất lễ

Quả thật trong tiếng Nhật có kính ngữ và khiêm nhường ngữ, thực tế khi sử dụng, khi nào thì sử dụng, đối với người như thế nào thì sử dụng, việc phán đoán những điều đó khá là khó khăn nhỉ. Nếu là người Nhật, tôi nghĩ ngay lập tức được thay đổi như một nút công tắc nhưng mà là người nước ngoài thì đầu tiên phải phán đoán nên mất thời gian. Vì thế, hình như đã nói ra những điều thất lễ. Người lớn tuổi nhưng mà vẫn sử dụng cách nói ngang hàng như người bình thường. Có nhiều việc như thế. Nhưng mà, mọi người đã hiểu cho ngay. Được mọi người nói là không sao đâu, không sao đâu. Tôi đã cảm giác rất ấm áp.

Tôi nghĩ muốn hòa đồng hơn với những người tôi quen trong lớp học tiếng Nhật và tôi đã được giáo viên lớp học tiếng Nhật nói là "Lần sau hãy dạy tôi tiếng Trung nha", có câu chuyện như thế, nên tôi cũng đang giúp đỡ lớp học tiếng Trung có cùng địa điểm. Khi dạy, tôi được học hỏi thêm, tôi có thể phát triển bản thân mình hơn, có thể giao lưu với những người xung quanh, tôi cảm thấy như tôi có thể tìm thấy thứ tôi thích.

Tuy nhiên, trong lớp học tiếng Trung, tôi cũng từng nói chuyện với người lớn tuổi và bị nhân viên lớp học nhắc nhở. Cái đó là, vì có nhiều người lớn tuổi, những lúc như vậy, vì không phải là kính ngữ quả thật là thất lễ, bị nói như vậy. Trong lớp học tiếng Trung, dù sao đi nữa cũng chỉ dùng tiếng Nhật bình thường mà thôi. Bởi vì các thành viên tập hợp với nhau và nó không phải là một lớp học chính thức, nên tôi cảm thấy chủ yếu vui hơn là học. Nhưng, có những người lớn tuổi, những khi như vậy, không dùng kính ngữ là không được, lần đầu tiên tôi đã hiểu ra. Nhưng tôi mãi mà không sử dụng thành thạo được. Khó nhỉ.

Muốn thông báo sự tồn tại của bản thân

Tôi đã lấy bằng lái xe ô tô khi con 1 tuổi. Chuyển nhà, sau đó cảm thấy mẹ chồng bất tiện và được bảo là sẽ trông con cho nên đã đi đến lớp học. Nhưng mà nếu lúc nào cũng chỉ có gia đình chăm con thì việc tiếp xúc với con chỉ có gia đình mà thôi nên tôi đã dẫn đến nhà trẻ của lớp học. Vì tôi nghĩ con tiếp xúc với người ngoài gia đình là cơ hội tốt đối với con.

Lấy bằng lái xe, phạm vi đi lại rộng hơn. Dẫn con đến chơi ở nhà thiếu nhi và nhiều nhà trẻ khác mở cửa cho trẻ tới chơi. Trở thành bạn của các mẹ và đã có nhiều bạn. Khi vườn nhà trẻ mở cửa, cho đến chơi vì có giáo viên của nhà trẻ nên tôi đã nói "Tôi đến từ Trung Quốc, không biết tiếng cho mấy" nên giáo viên đã chỉ cho rất nhiều điều. Con người quả là có nhiều dạng người khác nhau, cũng như cũng có người không muốn thông báo cho người xung quanh biết bản thân mình là người Trung Quốc nhưng mà tôi thì hoàn toàn không có phản đối. Tôi muốn thông báo sự tồn tại của bản thân mình cho giáo viên biết sớm. Khi ở câu lạc bộ cho bà mẹ mang thai của khoa sản cũng vậy, luôn luôn thông báo sớm việc bản thân mình. Như thế sẽ để lại ấn tượng sâu. Vì có thể nhận đối xử tốt.

Con đã cho đi nhà trẻ trước 4 tuổi. Đến từ Trung Quốc không có người thân và bạn bè nhiều, muốn cho con chơi với trẻ đồng trang lứa nên đã cho con đi nhà trẻ sớm. Trong xóm có hai trẻ cũng đồng trang lứa với con hầu như đi tặng bộ cùng nhau mỗi ngày. Nói chuyện cùng các bà mẹ đó, cũng được dạy nhiều về tiếng Nhật.

Đã nghĩ đến việc sẽ nhập quốc tịch thật ra là vì việc của con cái

Bản thân tôi đã nghĩ đến việc sẽ nhập quốc tịch thật ra là vì việc của con cái. Thỉnh thoảng, khi xem ti vi, dù cũ nhưng thỉnh thoảng có những bản tin như là trẻ con người nước ngoài bị bắt nạt. Thật ra, vì tôi cũng là người nước ngoài, ví dụ như khi đi lấy giấy phép, nhất định phải nhớ mang theo chứng nhận đăng ký người nước ngoài, nhưng tôi vẫn hay quên. Khi quên, thì tôi sẽ đi lấy lại một lần nữa.

Khi đến đại sứ quán cũng vậy, tôi đã từng quên hình như là bản mẫu chứng minh người nước ngoài (thẻ cư trú?), và phải đến Tokyo một lần nữa. Điều đó rất khó, nếu con bạn lớn hơn, ví dụ như khi đi làm, vì mẹ là người nước ngoài nên tài liệu vốn chắc chắn chỉ cần 1 bản như sổ hộ khẩu gia đình, thẻ cư trú,.. nhưng mà. Nếu điều đó xảy ra, đứa trẻ sẽ rất khó khăn, để sao cho điều đó không xảy ra, vì tôi nghĩ rằng nhập quốc tịch sẽ tốt hơn trong tương lai nên tôi đã quyết định nhập quốc tịch.

Khi nhập quốc tịch, bố mẹ tôi hoàn toàn không phản đối, và đã bảo là "Ồ, cứ làm như thế đi". Thật ra là tôi rất lo lắng về việc sống ở nước ngoài. Tôi nghĩ rằng là người nước ngoài sẽ bị đối xử như là người nước ngoài phải không? Dù ở Nhật hoàn toàn không có điều như vậy. Dù người nước ngoài được đối xử dịu dàng hơn. Thật vậy, (khi tôi cần tài liệu quan trọng với gia đình), tài liệu của tôi thì đã có thể nhận được sớm hơn.

Nhưng bố mẹ thì đã lo lắng, thật ra khi sống ở nước ngoài, là người nước ngoài, khi có việc gì đó thì chẳng phải sẽ bị đối xử như người nước ngoài hay sao. Khi nói là sẽ nhập quốc tịch thì rất vui mừng và bảo là "Cứ làm thế đi. Con cũng là người Nhật, chồng cũng là người Nhật, cả gia đình mọi người giống nhau thì sẽ yên tâm hơn vì vậy nên làm như vậy đi". Dù ban đầu tôi đã lo lắng về việc nhập quốc tịch nhưng mà. Nhưng bố mẹ thì hoàn toàn không. Bố với mẹ đều nói: "Vì như vậy bố mẹ sẽ an tâm hơn. Vì mọi người là một gia đình, vì là một gia đình thực sự nên giống nhau thì tốt hơn".

Tôi không buồn vì việc nhập quốc tịch, vì tôi ghét việc con nhà mình phải chịu thiệt thòi. Tuy nhiên, tôi không muốn thông báo cho bạn bè và người thân ở Trung Quốc biết đến hơn là buồn. Bố mẹ và anh em thì tôi nói những điều thật lòng, nhưng trong số anh chị em cũng có người chị gái cũng phản đối, nói là "Nếu nhập quốc tịch, em không thể trở về đất nước của

mình sau này nữa". Nhưng vì chúng tôi là máu mủ với nhau, đó là tâm trạng như là hãy quay trở về bất cứ khi nào. Dù bố mẹ của tôi nói là hãy làm điều đó, nhưng mà thật ra nếu nói thật như thế với bạn bè hay người thân như vậy, tôi có cảm giác rằng tôi không thích bị nhìn theo cách như "Ơ, có gì đó đã thay đổi" hoặc đại loại như thế. Vì rất khổ sở khi bị nói là mình ghét đất nước của mình nên vì thế tôi đã không nói với bạn bè của mình. Tôi không nói là tôi đã nhập quốc tịch rồi và đã là người Nhật rồi. Không nói như thế.

Việc học tiếng Nhật là việc có thể nói tiếng Nhật hay và đúng phải không?

Điều tôi muốn nói với những người nước ngoài sinh sống ở Nhật bản là dừng lại sự "đồng hóa" với xã hội Nhật Bản. Mặc dù tôi nghĩ là có lẽ xã hội sẽ dễ dàng sinh sống hơn nếu tăng thêm những người nước ngoài mà họ bằng cách nào đó phát huy bản thân mình, dù đến Nhật nhưng không bị đồng hóa với xã hội Nhật, bằng việc học tiếng Nhật có thể tiến theo nhiều hướng khác nhau. Đương nhiên là mang theo điểm mạnh của mình và phát huy điều đó.

Tôi nghĩ là bạn không phải là người Nhật. Có lẽ vì muốn trở thành người Nhật nên hiện nay chẳng phải bạn đang học tiếng Nhật hay sao? Không phải như vậy, tôi muốn nói rằng khi bạn không phải là người Nhật mà có thể nói được tiếng Nhật là một điều tốt đấy. Tất nhiên, từ phía xã hội, bạn có thể bị nhìn bằng ánh mắt kỳ lạ hoặc cảm giác khác biệt, nhưng dù sao bạn cũng là người nước ngoài. Sống cho ra chính mình, mang theo niềm tự hào về bản thân cố gắng một chút trong xã hội Nhật Bản chẳng phải sẽ tốt hơn sao? Tôi nghĩ nếu bạn có thể trò chuyện bằng ngôn ngữ bạn hiểu rõ thì tốt.

Cơ sở cơ bản như giá trị quan của con người hầu như không lay chuyển. Tôi nghĩ là trong trường hợp nó đã trở thành tín niệm của mỗi người thì cho dù nói như thế nào đi nữa, chúng ta cũng chỉ tin là bản thân mình đúng nên khá là khó. Trong trường hợp của tôi, đầu tiên khi tôi đến Nhật và cố gắng hết sức để học tiếng Nhật là vì muốn thành người Nhật, cảm giác muốn nói tiếng Nhật giống như người Nhật rất mạnh mẽ. Vì vậy, như ngữ điệu, khi nói tiếng Nhật trong khả năng có thể tôi luôn muốn làm sao phát âm cho giống như người Nhật, như tiếng bản xứ, nhưng mà có phải tôi quá ý thức? Nếu có sự phủ nhận rằng tôi không phải là người Nhật, có phải việc nói tiếng Nhật sẽ thoải mái hơn? Bởi vì tôi muốn nói tiếng Nhật giỏi hơn, đòi hỏi một sự hoàn hảo tuyệt đối, để được như vậy tôi đã theo đuổi việc đó trong thời gian dài.

Trái lại tôi luôn gắng hỏi người Nhật Bản cách biểu hiện như thế này có dùng mà phải không. Tại sao từ đó lại không được? Cũng hiểu mà phải không? Có phải là từ này sẽ tuyệt vời hơn? Ngược lại, tôi sẽ thuyết phục người Nhật đó. Tôi nghĩ làm như thế có thể trao đổi ngôn ngữ với nhau nhiều hơn nữa.

Nếu cảm thấy một chút về điều đó, vì là người nước ngoài và tiếng Nhật là một ngôn ngữ học chỉ vì sinh sống cho cuộc sống của mình thì không cần phải yêu cầu tiếng Nhật hoàn hảo đến như vậy chẳng phải tốt sao. Tôi nghĩ rằng nếu giáo viên và người học nhận thức được những điều đó, họ sẽ thoải mái nhiều hơn nữa.